

סימן ריט

הנ"ל בראש השו' כאן שכתב ג"כ דהנכנס לדור בבית
שי"צ מוזה יבדק אקב"ו לדור וכו'. דוהי מזה חדשה
לו בבית זה, ועוד נ"ל דגם ההולך מביתו על איזה ימים
לכאורה הדין דכשחוזר לביתו צריך לבדק על המזה,
דהא. בינתיים שלא הי' בדירת ביתו לא הי' עליו חובת
מוזה, ומתחיל עתה חיוב חדש וכו', (ועי' בג"ז מ"ש
זוה). ושם הביא בשם ספר ברכ"י בא"ח סי' י"ט שכתב
בפשי' דהשוכר בית שיש בו מוזה דאינו מבדק, דלא
תיקנו הבכיה רק על קביעת מוזה וכו', וסיים ד"ע
לדינא. עכ"ל הפ"ת. ושהעיקר כדעת ברכ"י, וגם בשו"ת
תועפות ראש יו"ד סי' מ"ג דחה דברי רעק"א יעוש"ה.

ראני מלאמי בשו' מהר"ח א"ו סי' ס"א שהאריך בדיון
בגד שנפסק ממנו ליציא מכנף א' אם מחויב
לפשטו, ולדד דכיון שהי' מכוסה בו צהימר הואיל
והותרה הותרה, ורצה לדמותו לבית שי"צ מוזה וניטלה
דא"צ לנאח, ודחה דשא"ה דלא מצויה שיהא אסור לכנס
לבית בלא מוזה ומעקה משא"כ בליציא, וע"ש סי' ס"ב
וסי' ס"ד שהשיב מוהר"ש דלדין לפשוט הבגד. ועכ"פ
אין אסור לכנס לבית שא"צ מוזה וכו"ה במדכי וכו"
ומג"א סי' י"ג סק"ח. א"כ לא יתכן לבדק לדור בבית,
שכל המזה רק על הקביעות, ואף דיש לדחות, מ"מ
הזכרתי דברי מהר"ח א"ו לפי שי"צ דברים שאין
מתאימים עם דברי ש"פ למעין בשו' שם:

[בספר ילקוט הגרשוני] צה"ל ליציא סי' י"ט הביא
רו"מ דברי מג"א שם בסק"א מ"ש דדין נכנס
לבית שיש בו מוזה דמבדק אקב"ו לדור בבית שיש בו
מוזה. וע' ברכ"י סק"ב שהשיג ע"ד מג"א וכתב דאם
נכנס לבית שקבע בו הדור מקודם מוזה אין צריך הנכנס
לבדק, וגם אין לשנות נוסח הבכיה, וגם כתב דכל שלא
נכנס לדור בבית לא יקבע בו מוזה. והביא מדברי
רמב"ם פי"א דברכות ה"ח, [שכתב צה"ל: כל מזה
שעשייתה גמר חיובה יבדק בשעת עשייתה. וכל מזה שיש
אחר עשייתה צווי אחר, אינו מבדק אלא בשעה שהוא
עושה הצווי האחרון, כילד, העושה סוכה וכו', או ליציא,
או תפלין, או מוזה, אינו מבדק בשעת עשייתה וכו',
ואימתי מבדק בשעה שישב בסוכה וכו', או כשיטעף
וכו', ובשעת קביעות מוזה ע"כ]. וע' בשו' ברכת יוסף
יו"ד סי' ס' שהשיג ע"ד בשו' רעק"א סי' ט' שהוצא גם
בפתחי תשובה יו"ד סי' רצ"א סק"ד, [וה"ל הפ"ח: עי'
בשו' רעק"א קוסי' ט' שכתב צמי שינא מדירתו לבית
אחר לדור בו ויש שם מוזה מבדק שהגיע הדור הראשון
דמתחייב הוא לבדק על המוזה (נ"ל דכוונתו שיבדק
אקב"ו לדור בבית שיש בו מוזה, דברכת לקבוע מוזה,
עמש"ל סי' רפ"ט סק"ג בשם מג"א), [סי' י"ט סק"א

(*) נעתק מהמכתמו לספר ילקוט הגרשוני (להגיד גרשון שטרען ויל')
בהערותיו למ"ש המחבר שם בהלי ציצית סי' י"ט.

סימן רכ"י

[בפ"ד מהל' מלוה ולוה ה"צ] ושו' פני משה [ח"ב, סי'
ק"ה, שכתב דהיכא דהלוה חזי דהמלוה הוי מלוה בריבית
הני דמים גופייהו לישראל אחרינא, ליכא משום לפני עור,
כההיא דאמרינן בפ"ק דע"ז דמושיט כוס יין לגזיר לא
מיחייב משום לפ"ע אלא אי קאי בברי עברי דנהרא,
ובמל"מ הנ"ל חולק ע"ז דשאני התם דהאיסור היה
נעשה אף אם לא היה מושיט לו הכוס ולכן אף אם
הושיט אינו עובר בלפ"ע, אבל גבי ריבית אם לא ילוה
הוא יהיה הלוה אחר עובר אלפ"ע משו"ה לא נפטר גם
הוא מלפ"ע, ועו"ל דלא הותר ללוה זה ללוות דאפשר
דלוה אחר יחזור בו ולא ילוה ונמנא איהו דקא מכשיל
למלוה ע"ש]. והבאתי מד' הבכ"י יוסף לחו"מ סימן ט'

ב"ה ב' עקב תרנ"ח ברעזאן.

לכבוד הבחור כהלכה החרף ובקי
כמר צבי ברוינפלד נ"י.

מצאתי היום כרגע מכתבו והנני משיבו בקיצור למלא
הפנתו, ע"ד מכירת בגדים שיש ספק שעטנו
בהם ומוכר מהם גם לישראלים חשודים וגם כשמודיעים
אין חוששין לה והאריך בפלוגתא הפוסקים בדאיכא
לקנות במק"א והנה גם בשו' רמ"ע מפאנו סימן ל'
העלה דבישראל דאיכא חיוב להפרישו מאיסורא גם בדלא
קאי בברי עברי דנהרא אסור משום מקייע ידי עוברי
עצירה וכבר הארכתי בזה במק"א. א) וגם בד' המשל"מ